

Arrest

**nr. 94 407 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op 3 augustus 1973 te Khasavyurt (Dagestan) geboren. U bent sinds 8 februari 2012 traditioneel gehuwd met Z. V. (...). Hij is van Russische origine en afkomstig uit Novotsjerkask. Hij is net als u doofstom.

U verklaart dat uw problemen volgen uit uw huwelijk. Familieleden hadden het er moeilijk mee dat u trouwde met een Rus en een niet-moslim. Vooral uw jongere broer R. (...) leek dit niet te kunnen aanvaarden.

U leerde uw man drie jaar geleden kennen toen hij in jullie dorp, Noradilova, op bezoek was. Hierop kwam hij elke drie maanden bij u op bezoek. Uw familie had gedurende deze tijd niet echt een probleem met jullie relatie omdat zij er van uitgingen dat deze louter vriendschappelijk was.

Uw oudere zus, U. (...) wist ongeveer een jaar voor jullie trouwden dat het meer was dan een louter vriendschappelijke relatie. Ze had er op zich geen problemen mee, ze zei dat het goed was. In november 2011 liet u ook aan de rest van uw familie verstaan dat het meer was dan louter vriendschap. U vroeg hen of u mocht trouwen. Ze lieten het niet toe, ze wouden niet dat u met een Rus trouwde en zeiden dat u met een moslim moest trouwen. Volgens de verklaringen van uw zus Z. O. (...) (O.V. 5.411.707) die in België verblijft – en u op het moment van uw gehoor naar het Commissariaat-Generaal begeleidde – was dit reeds de tweede keer dat uw familie zich tegen een huwelijk van u zou hebben gekeerd. Volgens haar verklaringen zou u op 18-jarige leeftijd met een man van Avaarse origine hebben willen trouwen. Hij was weliswaar moslim, maar geen Tsjetsjeen, daarom heeft uw familie het toen niet toegelaten. Nog volgens de verklaringen van uw zus zou uw relatie met uw familie sindsdien verstoord zijn geweest.

In februari 2012 kwam uw – toen nog toekomstige – man u in het geheim halen. Jullie gingen naar Novotscherkask en trouwden daar op 8 februari 2012. Het was uw zus U. (...) die achteraf de rest van uw familie over dit huwelijk inlichtte. Op 9 maart 2012 kwam uw broer R. (...) naar Novotscherkask om te kijken waar u was. Hij vroeg een vriend van uw man naar u. Die zei dat hij niet wist waar u was, maar wel waar hij uw man kon vinden. Samen gingen ze naar het werk van uw man. Daar aangekomen heeft uw broer uw man in elkaar geslagen. Uw man verloor het bewustzijn en moest naar het ziekenhuis worden gebracht. Uw broer vertrok terug, zelf hebt u hem toen niet gezien. U werd per SMS van de feiten op de hoogte gebracht door de moeder van uw man die in het ziekenhuis werkt. Enkele dagen later, op 12 maart 2012 kwam uw oudere zus U. (...), samen met haar man naar u. Ze spraken met uw man in het ziekenhuis en vervolgens zei uw zus dat het noodzakelijk was dat u vertrok.

U vertrok nog diezelfde dag, 12 maart 2012, uit Novotscherkask. Samen met uw oudere zus U. (...) en haar man reisden jullie met hun auto naar Oekraïne. U kwam daar op 13 maart 2012 's avonds aan, in een dorp waarvan u zich de naam niet herinnert. De volgende ochtend, omstreeks vijf uur, vertrokken jullie samen met een oude man terug met de auto. Na een half uur rijden kwamen jullie aan de rand van een bos. U nam afscheid van uw zus en haar man en ging samen met de oude man te voet verder door het bos. Jullie wandelden ongeveer een uur door het bos toen jullie een vrouw in een auto ontmoetten. Jullie stapten in en reden de volledige dag en nacht. Op 15 maart 2012 vroeg u asiel aan in België.

Uw man bleef uiteindelijk twee weken in het ziekenhuis. In augustus of september 2002 hoopt hij ook naar België te kunnen komen.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina's van uw intern paspoort (1), een bewijs van een aangetekende zending (2).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat uw broer R. (...) u gaat vermoorden (CGVS, p.11), u hebt angst voor uw broer (CGVS, p.14). Uw zus heeft u uitgelegd dat u daar weg moest, want uw broer zou u zoeken en vermoorden (CGVS, p.11).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Behalve uw broer vreest u geen andere mensen (CGVS, p.11). Behalve met uw broer hebt u met niemand anders problemen (CGVS, p.14). Behalve het probleem met uw broer hebt u geen andere problemen (CGVS, p.15). Als u geen problemen had met uw broer, had u verkozen te blijven (CGVS, p.15). Zelf bent u nooit fysiek aangepakt door uw broer, hij was weliswaar boos, maar heeft tegen u nooit fysiek geweld gebruikt (CGVS, p.12). Uw man heeft één keer problemen gehad met uw broer, daarna niet meer (CGVS, p.13). Behalve die ene keer, toen hij uw man geslagen heeft zijn er geen andere dingen gebeurd (CGVS, p.13). Na uw vertrek is uw broer niet meer naar uw man gekomen (CGVS, p.15).

Uw familie kende uw man gedurende de drie jaar dat jullie kennis hadden voor jullie huwelijk. Ze zagen dat eenvoudig als vriendschap, ook uw broer (CGVS, p.5). Zolang het als vriendschappelijk werd gezien had uw broer er geen problemen mee (CGVS, p.11). Uw broer wou vooral niet dat u trouwde, hij wou dat u altijd thuis bleef (CGVS, p.11). Uw oudste zus U. (...) had er geen problemen mee dat jullie een liefdesrelatie hadden en dat jullie wouden trouwen, ze zei dat het goed was (CGVS, p.11). U. (...) was geschokt door wat uw broer had gedaan. Ze vond het niet goed dat uw broer dat had gedaan (CGVS, p.14).

Noch u, noch uw man hebben ooit problemen gehad met de autoriteiten (CGVS, p.14).

U had geen problemen met uw familie omwille van religieuze zaken. Het feit dat u geen praktiserend moslim bent en de koran niet leest heeft nooit problemen veroorzaakt met uw familie (CGVS, pp.13-14).

Uw zus die hier in België is heeft beloofd dat ze ging proberen om tot een oplossing te komen met uw familie (CGVS, p.15).

Al deze elementen wijzen niet op daden van vervolging die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, dan wel het samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (Vreemdelingenwet, art. 48/3 §2 a en b).

Bovendien houdt een cruciaal element van de gegronde vrees in dat de asielzoeker de bescherming van zijn land van herkomst niet kan of wegens deze vrees niet wil invoeren. Internationale bescherming kan in die zin slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg worden verwacht dat hij redelijke pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen. Er moet worden vastgesteld dat u dit niet hebt gedaan. Indien u dan al inderdaad bescherming zou nodig hebben, dan moet worden vastgesteld dat u nadat uw broer uw man had geslagen nooit naar de politie bent gegaan, jullie hebben het zo gelaten. U wou het niet erger maken en een klacht tegen hem indienen had de problemen volgens u alleen maar vergroot. De enige reden dat u niet naar de politie bent gegaan na deze gebeurtenissen is omdat u geen conflict wou (CGVS, p.14). U toont in uw verklaringen allesbehalve aan dat de autoriteiten van uw land als dusdanig onwillig of onkundig zouden zijn om u bescherming te bieden. Daarenboven beschikt u over een intern vluchtalteratief. U zou zich immers samen met uw partner elders in de Russische Federatie kunnen vestigen zodanig dat uw broer, de enige persoon die u vreest, jullie niet zou kunnen vinden en geen kwaad zou kunnen berokkenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen die uw zus Z. O. (...) (O.V. 5.411.707) zou hebben gekend. U kunt zich dan ook niet op haar problemen beroepen om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van uw persoon geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande vaststelling iets kunnen veranderen. De kopie van de eerste pagina's van uw intern paspoort (1) bevatten louter informatie met betrekking tot uw persoon doch zeggen niets over de problemen welke u verklaart te hebben gekend. Het bewijs van een aangetekende zending (2) bevat geen informatie die op enige wijze in rekening kan worden gebracht in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1.1. Verzoekende partij betoogt dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan tijdens haar gehoor. Zij wijst er ten eerste op dat men niet weet of haar tolk de Russische of de Franse gebarentaal kent, die enkele verschillen vertonen. Ten tweede merkt zij op dat haar (gebaren)tolk Franstalig is en dat haar verklaringen door de tolk in het Frans werden vertaald naar de protection officer toe, die echter Nederlandstalig is. De dossierbehandelaar werd er aldus toe gedwongen zelf de verklaringen van de tolk in het Nederlands te vertalen. Op die manier is hij zijn bevoegdheden te buiten gegaan, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij stelt verder dat haar raadsman tijdens de pauze heeft opgemerkt dat hij grote bedenkingen had betreffende de bevoegdheden van de tolk en dat deze op het einde van het gehoor wederom heeft opgemerkt dat verzoekende partij meerdere malen heeft geklaagd dat zij de tolk slecht verstond. Verzoekende partij wijst erop dat er zich, omwille van deze communicatie/vertaalproblemen, meerdere fouten in het gehoorverslag bevinden. Zo werd de naam van haar echtgenoot niet juist genoteerd, werd zij opgezocht door haar twee broers, en niet enkel door haar broer R. en heeft de vriend van haar echtgenoot aan haar broers het adres van de werkplaats van haar man meegedeeld, doch hij is er niet met hen naartoe gegaan.

2.2.1.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor de vraag werd gesteld of zij de tolk goed verstaat, waarop het volgende werd geantwoord: "*Ja (tolk, ze verstaat het, maar soms is het even moeilijk, maar goed)*" (administratief dossier, stuk 4, p. 2) en dat haar op het einde werd gevraagd of zij alle vragen begrepen had, waarop zij bevestigend antwoordde, en of zij de tolk goed heeft begrepen, waarop zij stelde: "*Ja, goed, niet uitstekend, maar goed*" (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Na de pauze heeft de protection officer, na de opmerkingen van de advocaat, eveneens geverifieerd of verzoekende partij de tolk wel goed kon verstaan. Verzoekende partij heeft toen aangegeven dat er geen grote problemen waren met de tolk en dat ze verder konden gaan met het interview (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Weliswaar geeft verzoekende partij aan dat het soms wat moeilijk is om via de tolk te communiceren, doch uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat de interviewer hier voldoende rekening mee heeft gehouden. Zo wordt de vraag dikwijls herhaald, en verifieert de interviewer meerdere keren of hij verzoekende partij goed heeft begrepen. Verder kan ook worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij voldoende duidelijk zijn, en bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet dat aan haar verklaringen wordt getwijfeld. Betreft haar opmerkingen met betrekking tot de vertaling van de interviewer van het Frans naar het Nederlands, merkt de Raad op dat zoals andere wetsebepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsebepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt de dossierbehandelaar die het interview met de

asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Aangezien verzoekende partij niet hard kan maken dat er zich effectief communicatie/vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens haar gehoor, komt het dan ook niet overtuigend over dat zij *post factum* een aantal "fouten" tracht recht te zetten. Hierbij merkt de Raad op dat haar opmerking dat zij (en haar echtgenoot) zou(den) zijn opgezocht door haar twee broers en niet enkel door haar broer R., absoluut niet aannemelijk is, aangezien zij tijdens haar gehoor talloze keren heeft verklaard dat het om één enkele broer zou gaan (administratief dossier, stuk 4). Er dient overigens te worden opgemerkt dat aan haar verklaringen niet wordt getwijfeld door verwerende partij. De vluchtelingenstatus/de subsidiaire beschermingsstatus werden haar niet geweigerd omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. De Raad ziet niet in hoe deze correcties de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

2.2.2. Waar verzoekende partij er meerdere keren op wijst dat verwerende partij de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet in vraag stelt, merkt de Raad op dat dergelijke opmerking *in casu* niet relevant is. Haar verklaringen worden in de bestreden beslissing inderdaad niet in vraag gesteld, doch verwerende partij motiveert dat de problemen die verzoekende partij heeft aangegeven niet zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, dan wel het samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen. Bovendien, zo motiveert verwerende partij, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij in de Russische Federatie over een intern vestigingssalternatief beschikt.

2.2.3.1. Nopens de toepassing van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij vergeet dat het oordeel dat aan haar echtgenoot werd gegeven, enkel betrekking heeft op zijn godsdienst. Zij stipt aan dat haar man de Russische nationaliteit heeft en geen moslim is en dat haar huwelijk met een dergelijke persoon voor haar familie een schaamte was. Zij is derhalve wel degelijk omwille van de godsdienst van haar echtgenoot moeten vluchten uit haar land van herkomst. Verder hamert verzoekende partij er nog op dat het feit dat haar familie begripvol was omdat zij geen praktiserend moslim is, omwille van haar doofstomheid, geen uitstaans heeft met het feit dat haar familie geen begrip toonde voor haar huwelijk met een niet-moslim.

Verwerende partij stelt volgens verzoekende partij ten onrechte dat het feit dat zij niet door de overheden maar slechts door een familielid werd lastiggevallen, onvoldoende is om onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag te vallen.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij onderstreept dat zij *"wel degelijk om reden van de godsdienst van haar echtgenoot"* is moeten vluchten, merkt de Raad op dat dit door verwerende partij nergens wordt ontkend in de bestreden beslissing, dit blijkt onder meer uit het feitenrelaas: *"Ze lieten het niet toe, ze wouden niet dat u met een Rus trouwde en zeiden dat u met een moslim moest trouwen"*. De vermelding van verwerende partij *"U had geen problemen met uw familie omwille van religieuze zaken"* verwijst naar de verklaringen van verzoekende partij dat zij door het feit dat zij geen praktiserend moslim is en de Koran niet leest, geen problemen heeft gekend met haar familie. Deze vaststelling heeft derhalve geen betrekking op de oorzaak waarom zij uit haar land van herkomst is gevlucht, met name haar – tegen de wil van haar broer in – afgesloten huwelijk met een niet-moslim.

Terugkomend op de verklaring van verzoekende partij dat zij is moeten vluchten uit haar land omdat zij vreesde door haar broer te worden vermoord omdat hij niet akkoord ging met haar huwelijk, merkt de Raad op dat verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij, behalve haar broer, geen andere mensen vreest – zij heeft met niemand anders problemen en behalve het probleem met haar broer heeft zij geen andere problemen – dat zij zelf nooit fysiek is aangepakt door haar broer, dat haar man slechts één keer problemen heeft ondervonden met haar broer, dat er verder nooit andere dingen zijn gebeurd, dat haar broer na haar vertrek uit haar land van herkomst niet meer naar haar man is gekomen, dat haar familie haar man kende gedurende de drie jaar dat zij vrienden waren en dat die, en evenmin haar broer, problemen hadden met deze vriendschap, dat haar oudste zus U. er geen problemen mee had dat zij met hem ging trouwen, dat haar zus niet akkoord was met wat haar broer R. had gedaan, dat noch zij, noch haar echtgenoot, ooit problemen hebben gehad met de autoriteiten, dat zij verder geen problemen heeft gekend met haar familie omwille van religieuze zaken en dat haar zus die hier in België is heeft beloofd dat ze ging proberen om tot een oplossing te komen met haar familie. Om die redenen

meent verwerende partij te kunnen besluiten dat er geen sprake is van daden van vervolging (zie punt 2.2.2.).

De Raad wijst verzoekende partij erop dat, om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, de problemen die verzoekende partij aanhaalt, aanleiding dienen te geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen wil zeggen dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). De Raad is van oordeel dat, gelet op de door verwerende partij aangehaalde redenen, verwerende partij met recht kon vaststellen dat de problemen die verzoekende partij heeft aangehaald niet ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad wenst er ook nog op te wijzen dat verwerende partij motiveert dat verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief beschikt. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat het feit dat zij niet door de overheden maar slechts door een familielid lastiggevalen werd, *“onvoldoende is om de toepassing van het Verdrag van Geneve uit te sluiten”*, wijst de Raad erop dat de opmerking van verwerende partij: *“Noch u, noch uw man hebben ooit problemen gehad met de autoriteiten”*, één van de vele redenen betreft waarop verwerende partij zich stoelt om tot de voormelde conclusie te komen. Het is niet zo dat verwerende partij heeft besloten dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen niet ernstig genoeg zijn om te kunnen stellen dat er sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, omdat verzoekende partij *“slechts door een familielid”* werd lastiggevalen en niet door de overheden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan desbetreffende motieven in de bestreden beslissing.

2.2.4.1. Betreffende het zich niet beroepen op de nationale bescherming oppert verzoekende partij dat *“zelfs indien de politie haar klacht serieus opgevat zou hebben en dat haar broers in de gevangenis terecht zouden gekomen zijn, deze niet de enige waren die tegen het huwelijk waren. Dat de ganse familie van de verzoekster (buiten degene van haar echtgenoot) het niet aanvaard had. Dat haar neven haar dus steeds konden opzoeken en het werk in de plaats van de broers konden afmaken. Dat de tegenpartij bovendien zelfs niet nakijkt of een dergelijke bescherming van haar overheden mogelijk is.”* Verzoekende partij voegt eraan toe dat de vrouwen in Dagestan door de politie noch geholpen, noch beschermd worden en zij niet inziet waarom de Dagestaanse autoriteiten die zich zelf schuldig maken aan mensenrechtenschendingen een doeltreffende bescherming zouden kunnen bieden.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de motieven van de bestreden beslissing als geheel moeten worden gelezen en niet als aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing dragen. Desbetreffend dient dan ook verwezen te worden naar het motief aangaande de mogelijkheid tot een binnenlands vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie, dat zoals navolgend blijkt niet door verzoekende partij wordt weerlegd, waardoor de bescherming binnen deze federatie dient te worden beoordeeld. Dat vrouwen in Dagestan louter omwille van hun vrouw-zijn niet door de politie zouden worden beschermd of geholpen, betreft een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

Verder benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden geboden voor zover er geen beroep kan worden gedaan op enige nationale bescherming. Verzoekende partij geeft bij het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aan bewust te hebben verzaakt aan deze nationale bescherming omdat zij het niet nog verder tot een conflict wilde laten komen – en dit duidelijk niet om reden dat zij ervan overtuigd is dat deze in de voorliggende problematiek niet zou kunnen worden geboden omwille van onwilligheid of onkunde van haar autoriteiten (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Bovendien geeft verzoekende partij in haar verweer zelf aan dat de mogelijkheid aanwezig is dat haar broers door haar klacht in de gevangenis zouden kunnen terechtkomen, doch vreest zij dat hierna ook de rest van de familie achter haar aan zal komen om het werk van haar broers af te maken. Waar verzoekende partij derhalve aanvaardt dat politieel optreden met betrekking tot haar broers met succes zou kunnen worden uitgevoerd, kan door de Raad niet worden ingezien waarom dit ten aanzien van andere belagers uit haar familie niet het geval zou zijn. Ten slotte wijst de Raad erop dat een absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden.

Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.5.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij over een intern vluchtalternatief beschikt, herinnert verzoekende partij eraan dat haar huwelijk met een christen door haar familie als beschamend wordt aanzien, dat haar broers haar willen terugvinden om haar te doden

en dat zij haar echtgenoot eveneens willen doden. Verzoekende partij stelt verder dat haar broers het dorp van haar echtgenoot gemakkelijk hebben kunnen terugvinden en dat haar echtgenoot zelfs elders in de Russische Federatie duidelijk niet rustig kan leven, uit vrees om door haar familie te worden teruggevonden.

Daarenboven moet volgens verzoekende partij rekening worden gehouden met de situatie van Dagestanen in de Russische Federatie. Verzoekende partij verwijst naar het OSAR-rapport (bijlage 3 bij het verzoekschrift) om de aandacht te vestigen op het gebrek aan veiligheid waarmee personen die afkomstig zijn uit de Noordelijke Kaukasus in de rest van de Russische Federatie mee te maken krijgen. Verzoekende partij geeft aan dat zij het slachtoffer zijn van talrijke discriminaties – qua werk, huisvesting en medische zorgen – en van ongegronde beschuldigingen evenals van ontvoeringen.

2.2.5.2. Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat de argumentatie dat haar broer(s) haar man eveneens wil(len) vermoorden en dat hij binnen de Russische Federatie geen rustig leven kan leiden omdat hij vreest om door haar familie te worden teruggevonden, geenszins te rijmen valt met hetgeen zij tijdens haar gehoor heeft verkondigd:

“En uw man, waar is die nu?”

In Novotsjerkask

...

Maar nu gaat het goed, hij is goed genezen?

Hij is in goede gezondheid, hij werkt

En nadien, heeft uw man nog problemen gekend met uw broer?

Eén keer, maar daarna niet meer.

Maar dus, na uw vertrek heeft uw man geen problemen meer gehad met u broer?

Nee, mijn broer wil mij vervolgen en niet mijn man” (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt dat haar echtgenoot tot op het ogenblik van het gehoor en dus vijf maanden na haar vertrek nog steeds in zijn stad woont, dat hij gewoon weer werkt en dat hij niet meer wordt lastiggevallen. Bovendien geeft verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat haar broer haar wil vermoorden, niet haar man. Deze argumenten, die totaal tegenstrijdig zijn met hetgeen zij eerder op het Commissariaat-generaal heeft weergegeven, kunnen dan ook niet worden aangewend om aangaand motief in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt verder vast dat het argument van verzoekende partij dat zij nergens in Rusland rustig kan leven, uit vrees om te worden teruggevonden door haar broer, die haar wil vermoorden, nergens op gebaseerd is en derhalve slechts als een blote bewering kan worden beschouwd. Het feit dat haar broer haar man – een persoon die hij al gedurende een lange tijd kende, gelet op de vriendschap tussen de laatstgenoemde en verzoekende partij die aan het huwelijk is voorafgegaan – heeft kunnen terugvinden in zijn eigen stad, betekent niet dat hij haar zomaar overal in de Russische Federatie zou kunnen terugvinden. Uit niets blijkt overigens dat haar broer van zin is dit te doen, gelet op de verklaringen van verzoekende partij dat haar broer nooit fysiek geweld tegen haar heeft gebruikt, maar slechts boos was op haar (administratief dossier, stuk 4, p. 12) en dat haar broer hen slechts eenmaal is komen opzoeken om haar man in elkaar te slaan, maar dat hij verder nooit nog iets tegen haar man heeft ondernomen.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij zich met haar echtgenoot nergens in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, omdat zij vervolging (discriminatie, ongegronde beschuldigingen, ontvoeringen...) riskeert louter omwille van haar afkomst uit Dagestan/de Noordelijke Kaukasus, stelt de Raad vast dat dit geenszins uit de informatie die zij bijbrengt kan worden afgeleid. Dergelijk argument kan dan ook niet worden aanvaard. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan waaruit blijkt dat het volstrekt onmogelijk is zich met haar echtgenoot, die bovendien afkomstig is van Novotsjerkask, in de Russische Federatie te vestigen.

De Raad concludeert dat verzoekende partij er niet in slaagt om concreet aannemelijk te maken waarom zij niet over een intern vluchtalternatief zou beschikken binnen de Russische Federatie.

2.2.6. Waar verzoekende partij uiteenzet dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de problemen die zij heeft aangehaald niet dermate ernstig zijn dat er kan worden gesproken van daden van vervolging en/of ernstige schade. Uit de *supra* gedane uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om deze vaststelling te weerleggen in haar verzoekschrift. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet relevant. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij volgens verwerende partij

over een intern vestigingsalternatief beschikt binnen de Russische Federatie, hetgeen zij evenmin kan weerleggen.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt desbetreffend dat de situatie in Dagestan thans problematisch is, gelet op de talrijke aanslagen die er sinds meerdere maanden in de streek worden gepleegd (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Zij wijst erop dat het Belgische en Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken reizen naar de Noordelijke Kaukasus ten stelligste afraadt (bijlage 4 en 5 bij het verzoekschrift) en zij verwijst naar een recent verslag van OSAR (bijlage 3 bij het verzoekschrift) om aan te kaarten dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie er verslechterd is. Verzoekende partij citeert enkele passages uit het rapport van OSAR om onder meer te benadrukken dat er nog steeds mensen worden ontvoerd, gearresteerd, vermoord en gefolterd. Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de documentatie waarop verwerende partij zich baseert te oud is, aangezien de laatste bijwerking dateert van februari 2012 en dat de informatie die zij bijbrengt de stelling van verwerende partij volkomen weerlegt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus en de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie”* van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 18) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Waar verzoekende partij nog bemerkt dat de landeninformatie waarop verwerende partij zich baseert om tot deze conclusie te komen, gedateerd is, nu de laatste update in februari 2012 heeft plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen informatie aanhaalt waaruit kan worden afgeleid dat de situatie in Dagestan dusdanig gewijzigd zou zijn, dat er nu wel sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Dagestan in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Overigens dient te worden opgemerkt dat het OSAR-rapport dat verzoekende partij bijbrengt, dateert van 12 september 2011. Het spreekt voor zich dat het bijbrengen van dergelijke informatie hoe dan ook niet kan worden aangewend ter staving van haar bewering dat de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie te oud zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij zich ter terechtzitting beperkt tot het louter neerleggen van een bundel documenten bevattende de bijlage 26 van haar echtgenoot waaruit blijkt dat hij op 21 oktober 2012 het Rijk is binnengekomen en asiel heeft aangevraagd, foto's van haar echtgenoot die een operatief ingrijpen aan de mond doen vermoeden en enkele internetartikels over de problematiek van het

gemengd huwelijk, kan door de Raad niet worden ingezien hoe het gegeven dat de echtgenoot van verzoekende partij recent ook naar België is gekomen en asiel heeft aangevraagd en het feit dat gemengde huwelijken oorzaak kunnen zijn van problemen enige afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Indien verzoekende partij met de deze foto's wenst aan te tonen dat haar echtgenoot wel degelijk zwaar werd toegetakeld door haar eigen broer stelt de Raad vast dat dit element van het voorgehouden asielrelaas in de bestreden beslissing niet ter discussie staat.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT